

שאבסו!

לון הצעיר הדתי ש- חזר זה עתה מהתפילה, מעודד את מיידו האבנים שברחוב לסקול את המכוניות.

תיבות של: מכתב מודיעין שבועי, היה צבול בקו אלכסוני אדום, סימון בו משתמך שים בצה"ל לציון מיסמכים סודיים. הוא הכיל ידיעות קצרות בשטחים שונים כמו חוץ ובטחון, תפקידים מיוחדים, כספים ר" סחר-חוץ, צירוף זה של השם, הסימון והי נושאים הוליד מייד השערות שונות.

„זה עלון של הש"ב, טענו אחדים. זה עתון פרטי של שמעון פרס, גילתה בסוד אישיות ידועה. גירסות אחרות היו שמש הוא עלון מתחריו או מכתב מודיעין של מק"י המזור שבכל הטענות האלה היה ש" אף אחת מהן לא התייחסה לכתובת המער" כת והטלפון שלה, שהודפסו בגלוי בכות" רת העלון. הכתובת העידה שהעלון אינו אלא עסק מסחרי חדש של חברת יחסי-ציבור ידועה. כל מניות ממש נמצאות בידי עורך- הדין בן-ציון כהן, פרקליטה של חברת ניצוץ. עורכי העלון הם בעלי החברה, אלכס מסיס ואורי סלע.

חוג החשובים מאוד. הרעיון לצורה זו של מסירת אינפורמציה, בתימצות ותחת הרושם של בלעדיות לחוג מצומצם ונבחר של אנשים, לא נולד בישראל. במדינות רבות בעולם קיימים מכתבי-מודיעין מסוג זה (ניו-ז'רס), שבחלקם מוצאים לאור על- ידי עתונים ידועים ונפוצים. בחלקם נועדו עלונים אלה לספק אינפורמציה קצרה, אך ברורה, לאנשי-ציבור בעמדות-מפתח שונות, המתקשים לעקוב אחרי האינפורמציה ה- שוטפת בעיתונות. אולם לרוב מתבססים עלונים-מודיעין מסוג זה על דחפי החשיבות העצמית של אישים רבים, המוכנים לשלם סכומים גבוהים תמורת ההרגשה שהם זר- כים לאינפורמציה סודית שאינה ניתנת ל- המונים ועל-ידי כך הם משתייכים לחוג ה- אחים — אישים חשובים מאוד.

התברר שגם אצל אישים מסויימים בי ישראל קיים דחף זה. עוד לפני שהסתבר מה טיבו של העלון הישראלי, מה כמות ה- „סקופים" שבו ומהי מהימנות הידיעות ה- מובאות בו, הודרוו מספר אישים לחתום עליו במחיר של 200 ל"י לשנה. ביניהם ניתן היה למצוא את שר הפיתוח יוסף אל- מוגי, סגן-ראש עריית רמת-גן שלום זיס מן, אהרון כיון ממשרד האוצר והלל קוק, (המשך בעמוד 10)

כעשרים פיסות קרטון, לתוכן נעצו מסמך רים שחודיהם הופנו כלפי מעלה. השוטרים ליו את האוטובוס עד למרחק של כמאתיים מטר מן המעבר, הורו לנהג להמשיך את המרחק הקצר לבד. בדיוק עש" רים מטר נמשכה הנסיעה העצמאית. כי ברגע שהמכונית עמדה מול בית-הכנסת תולדות אהרון, חצתה אכן כבדה את האוויר, פגעה בשמשה הקדמית הגדולה. בן-שניה הפכה זכוכית הבטחון הפאנורמית, ששניה למעלה מאלף לירות, לרשת-פיצוץ סבוכה. הנהג עצר בחריקה. הוא לא יכול היה להמשיך בנהיגה מכיוון שלא ראה יותר את הדרך לפניו. רק בעזרת הניידת שחשה אליו שוב הצליח לנוע באיטיות עד למעבר מנדלבאום, שם פירק את הזכוכית כדי ש- יוכל לחזור לתל-אביב.

מכות בקביים. היתה זו הפתיחה ל- יום המהומות של השבת האחרונה. במשך ארבע השעות הבאות השתררה הפוגה יח- סית: החטיבה הלוחמת הלכה להתפלל. אולם סמוך לשעה שתיים-עשרה שוב התקבצו ילדי השכונה, הפשילו את מכנסיהם הקצרות-יער- מתחת לברך, ועמדו לצד הכביש כשהם מר- כנים לסקול כלי רכב. גם חמשת השוטרים שהיו במקום לא הפחידו אותם. כי השוט- רים קיבלו פקודה: אין להשתמש בכוח; אין להרשות למותקפים להשיב באבנים. לכן פגעו דרדקי השכונה ברוכבי הקט" נועים, גרמו נזקים למכונית יומון גבע ש- עברה במקום. ניפצו חלון מכוניתו של דיפ- לומאס זר. במרפסות שמסביב עמדו אותו זמן ההורים, עודדו את בניהם וצעקו: „שא- בס! שאבס!"

אולם לשיא האכזריות הגיעו הלוהמים ה- קנאים במעשה ההתעללות בנכה פנהס לוי. לוי, המהלך בעזרת קביים, עבר במכוניתו ליד השכונה סמוך לצאת השבת. לפתע ניתר על המכונית ברד אבנים. היא עצר, יצא על קביו כדי לברר מה קרה. באותו רגע שטפו עליו הלוהמים ותוך קריאות קרב „שאבס! שאבס!" חטפו את קביו, היכוהו בעזרתם מכות נאמנות.

הציבור הכופר. אורחי המדינה נחרדו מההפקרות האיומה. שר התחבורה, ישראל בריהודה, הודרו לבקש בכנסת דיון דחוף במאורעות השבת ואילו המשטרה הראתה לציבור כי אף היא אינה סומנת ידה בצלחת: נער אחד נכלא.

אך שתי פעולות אלה גם יחד העלו חיוך מריר על פני האזרחים, שראו בהם צעדים לצורך יציאת-ידי-חובה בלבד. היה ברור להם: ללא פעולה נמרצת ואלימה נגד אותו ציבור, הכופר בחוקי המדינה וסידורה, לא יבוא פתרון לבעיה.

פירסומים

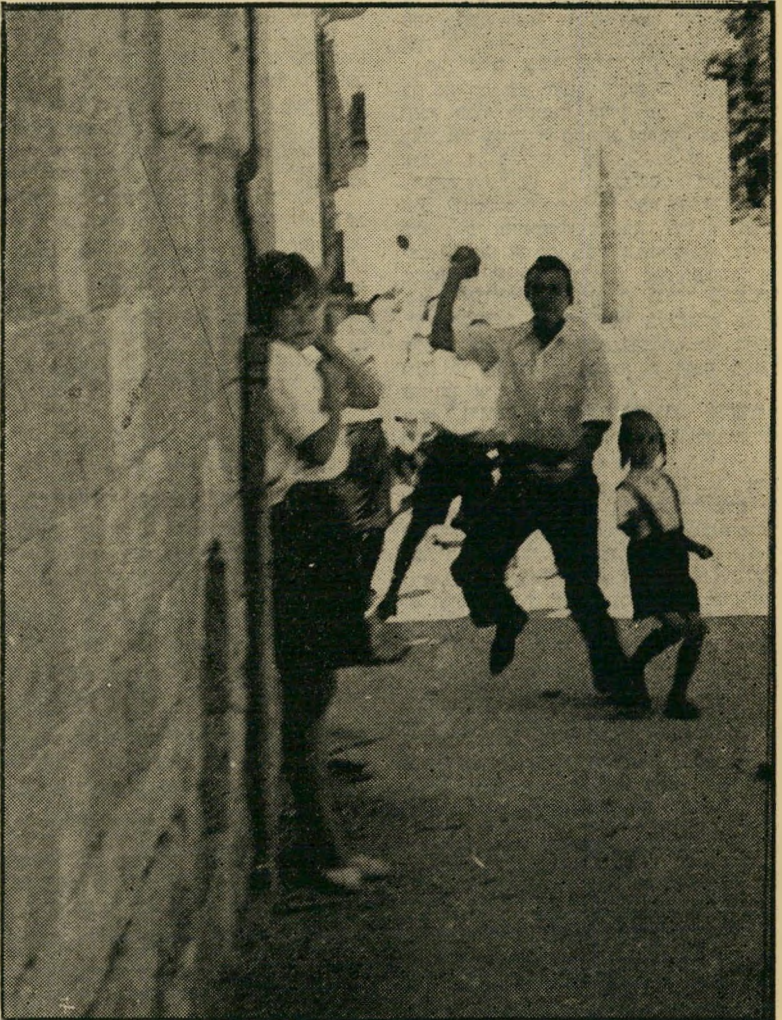
מה ממש כ.ממש

300 טפסים של עלון משוכפל בן ארבעה עמודים, שהופץ שבוע החולף בחוגים שר- ניס, הצליחו לעורר גל של סקרנות וניחר- שים. העלון נשא את השם ממש — ראשי

החלון המפוצץ
שני חברי יונייטד טורס מנסים לסלק את שברי זכוכית הבטחון שהתפוצצה לנמרי. קנאי אלמוני ידה את האבן כשהאוטובוס עבר ליד השכונה. גרם נזק של למעלה מאלף לירות. המסע נמשך ללא שימשה.

שום טיל מיצרי אינו די גדול כדי לשאת עטיפה אדירת-מישקל כזאת. ● **שאלה:** מהי יעילות עבודתם של המדענים? **תשובה:** המדענים עצמם ממורמרים מאוד על המיצרים, בגלל חוסר-היעילות ש- להם, רשלנותם ועצלנותם. סיפר אחד המד- ענים לעתונאי גרמני, לפניו שפך את לבו: „זה אוכל אותנו. אנחנו מכינים כלי חדש — ובינתיים נרקב כלי אחר, שעבדנו עליו קשה, מפני שהמיצרים אינם מסוגלים להח- זיק אותו בתנאי-אחזקה נאותים. אנחנו מכז- בים את כל היום על נסיונות-טרק להמריץ ולדרו אותם!"

פילוגת המחץ

מזדה אבנים בכלי הרכב העוברים בכביש. רובם של מידי האבנים היו נערים עד גיל 13. הם ניפצו שמשות של מכוניות, פגעו ברוכבי קטנוע וברחו לסמטאות מיד כשהמותקפים ירדו להשיב מלחמה ששרה.

דוגמה משועת לחוסר-יעילות טכנית זו: המכונית רעמטט, תוצרת מצריים. דעתו של גרמני, שניסה אותה במצריים: „היא מכור- ערת, רועשת ומסריחה. מול גדול שהיא נר- סעת בכלל. זה קורה רק לעיתים רחוקות." ● **שאלה:** מהי השפעת התעמולה ש- נעשתה עד כה בגרמניה נגד עבודת ה- מדענים? **תשובה:** אולי הפוכה מן המקרה. סיי- פר אחד מעורכי דר שפינגל: „אחרי שפיר- סמוני, בכתבה שלנו, כי המצרים מנסים לגייס מדענים וטכנאים באוסטריה, הוצפה הכתבת ההינאית שלנו במאות פניות. כל הפונים רצו לדעת איך אפשר להשיג גיב- כוה במצריים. נאלצנו לענות לכולם כי מע- רכת דר שפינגל אינה סוכנות-גיוס של מיב- צע-החימוש המצרי!"

דת

תשנה קבין אלימות

ירושלים שוב דמתה השבוע לעיר נצורה. תור של מוניות התמשך ליד ניידות המש- טרה שחנן פתח שער מנדלבאום, כשהשוט- רים מנסים לקבוע באיזה מסלול יבחרו לל- חת את שיירת התיירים לירושלים. בדרך הרגילה אי-אפשר היה בשום אופן לעבור. ישיבות האויב שחלשו על הכביש, אימו- לרסק בכרד אבנים כל כלי רכב שיופיע. החטיבה הלוחמת של נטוריקרתא היתה גם השבת בכוננות מלאה. **מסמרים על הכביש.** נהג האוטובוס הכחול של חברת יונייטד טורס, רפי שריי- בר, לא ידע על המתרחש בירושלים כאשר